

Gershwin "Rhapsody in Blue" ir kt., ji darė įvairiausių bandymus, judesiais interpretuodama eilėraščius, naudojo lietuvių liaudies ir koncertinių dainų palydą, ieškojo įkvėpimo M.K. Čiurlionio paveikslų cikluose ir kt. Jos pačios ir mokinių koncertai vykdavo Kauno Miesto ir Jaunimo Teatruose, Vilniaus, Šiaulių, Panevėžio, Marijampolės teatruose ir kt. Į pedagoginį darbą Danutės Studijoje įsijungė jos buvusi kolegė Kūno Kultūros Kursuose Salomėja Skrinskaitė, lankiusi Dalcrozo mokyklą Vokietijoje. Ji dėstė ritminę mankštą su įrankiais — sviediniais, lankais ir kėgliais. Tautinius šokius dėstė mokytoja Kazakaitė.

Studijoje buvo ypač daug dėmesio kreipiama į muzikinės palydos aukštą standartą. Danutės Nasvytės Studijos ir koncertų pianistais buvo Andrius Kuprevičius, Julija Rajauskaitė, Donatas Nasvytis ir Giedrė Nasvytė (dabar komp. Gudauskienė). Šiai pastarajai talkininkavimas sesers darbe buvo tikrai lemtingas. Iš prigimties linkusi ne į metodiškas pianino studijas, o į laisvą improvizavimą, taip reikalingą Danutės Studijoje, Giedrė nuo to laiko nejučiomis pasuko kompozitorės keliu.

Per tuos kelis metus labai išryškėjo Danutės — išraiškos šokio choreografas ir ritminės gimnastikos pedagogės talentas. Pamažu jos dėmesys krypo nuo savęs pačios, nuo šokėjos darbo, į vis labiau ją absorbuojantį pedagoginį darbą. Jos Studijoje buvo apie 200 mokinių; šalia išraiškos šokio studentų, buvo vaikų, paauglių ir suaugusių moterų ritminės gimnastikos grupės. Su ritminės gimnastikos pamokomis ji lankė įvairius Lietuvos provincijos miestus, buvo

dėstytoja Miltinio vadovaujamam Panevėžio Dramos Teatre, dirbo su Profesinėm Sąjungom, dėstė rytinę gimnastiką Kauno radiofone. Ji dirbo karštiligiškai, nebedama visokių karo metais pasitaikiusių sunkumų: šalčio, maisto trūkumo, pavojingų nuolatinių kelionių nekūrenamais ir dažnai sabotuojamais traukiniais. Ji fanatiškai tikėjo į savo darbo svarbą, be galo jį mylėjo, buvo ne tik pati pasiryžusi viską jam paaukoti, bet to paties be atodairos reikalavo iš savo artimųjų ir mokinių. Kartais tokia įtampa buvo sunkiai pakeliama jos aplinkoje gyvenantiems žmonėms. Kaip įprasta įvairių menų mokyklose, būdavo mokinių nepasitenkinimų bei mažų maištų, tekdavo dėl to mokines ir prarasti. Smarkiai Danutę sukrėtęs įvykis buvo 1942 m. rudenį dalies jos pažangiausių mokinių staigus išvykimas tęsti studijų į Rosalia Chladek mokyklą Vienoje. Bet kaip buvo įprasta jos gyvybingai prigimčiai, ji ir toliau įtemptai dirbo, prisiaugindama naujų talentingų mokinių, ypač daug žadančią Jonę Kviecinskaitę-Kvietytę, iš Vokietijos slapta gržusią, anksčiau studiją lankiusią Izoldą Poželaite ir kt.

1943 m. ji suruošė du savo šokių rečitalius Kaune ir Vilniuje, mokinių koncertą Talinne, suorganizavo studijų kelionę po Vokietijos žymiąsias šokio mokyklas. 1944 m. pavasarį Kauno Jaunimo Teatre įvyko jos mokinių baigiamasis koncertas. Ypač išliko atmintyje puikios gimnastės Liucijos Grigaliūnaitės saulėti šokiai, Aldonos Valeišaitės trapus Mompou "Kartą pavasarį", grakštus Rameau "Šokis su tamburinu" bei Jonės Kviecinskaitės temperamentingi šokiai su kastenjetėmis. Danutei tai buvo jos trumpo,

DANUTĖ NASVYTYTĖ SU SAVO IŠRAIŠKOS ŠOKIO STUDIJOS MOKINĖMIS 1941 METAIS KAUNE. V. AUGUSTINO NUOTRAUKA.

